

Arrest

nr. 185 149 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 januari 2016 en op 25 februari 2016.

1.3. Op 7 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren te Bagdad. U bent een sjiit van Arabische origine. U woonde heel uw leven in de Al-Amel wijk te Bagdad. U ging naar school tot uw derde middelbaar en ging daarna mee met uw vader werken. Jullie herstelden diepvriezers en koelkasten. Eind 2012 ging u bij het leger. Na twee maanden werd u geselecteerd voor 'de gouden divisie', een speciale antiterreureenheid. Daar diende u gedurende twee jaar. U was gestationeerd in de buurt van Hillah, provincie Babil.

In juli 2015 was u enkele dagen met verlof en verbleef u bij uw thuis in Bagdad. Op een avond ging u naar een café in de buurt om waterpijp te roken. Op een bepaald moment kwamen er vier personen bij u zitten. Een zekere S.(...) H.(...) was de verantwoordelijke van de vier, en begon tegen u te babbelen. Hij vertelde dat ze u kenden en dat ze wisten dat u bij de gouden divisie zat. Hij vertelde dat ze uw hulp nodig hadden om uw buurman te pakken te krijgen. Uw buurman heette H.(...) A.(...) en was een soenniet. Omdat uw wijk streng bewaakt werd vanwege de aanwezigheid van het hoofd van een intelligentiedienst, konden de personen niet rechtstreeks aan uw buurman. Ze vroegen aan u om hem mee te lokken naar een plaats buiten uw wijk. Toen u weigerde dit te doen hebben de vier personen u aangevallen. S.(...) H.(...) sloeg met de kolf van zijn geweer in uw gezicht. De klanten in het café zijn tussengekomen, maar ze riepen nog dat ze u zouden doden. Daarna heeft u uw wonde laten verzorgen en bent u uw buurman gaan waarschuwen. Uw buurman wist u niet te vertellen waarom ze hem viseerden, maar u hoorde later dat hij ook gevlucht is, naar Oostenrijk.

Na de bedreiging ging u 6 à 7 dagen bij een vriend logeren. Op 11 augustus 2015 heeft u het vliegtuig genomen van Bagdad naar Erbil, vanwaar u met de bus bent doorgereisd naar Turkije. Op 30 augustus 2015 kwam u aan in België, de volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs (d. d. 31.01.2012), uw identiteitskaart (d. d. 27.06.2010), uw verkiezingskaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een badge van het leger, een badge van de gouden divisie, een opleidingsbrevet van het leger, een bevestiging van de opleiding tot soldaat, een papierstrookje van het leger, en een loonstrook van in het leger.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart bedreigd geweest te zijn door milities van Liwa Abu Al Fadl. Ze zochten u op in een café en vroegen u om uw soennitische buurman naar een plaats buiten uw beveiligde wijk te lokken. Toen u hierop niet wou ingaan hebben ze u aangevallen en geslagen. Ze dreigden er ook mee u te doden. Uw verklaringen omtrent dit incident kunnen echter niet overtuigen.

Ten eerste slaagt u er niet in om uw werk bij 'de gouden divisie' aannemelijk te maken. Eerst en vooral dient hierover opgemerkt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld heeft dat u voor de gouden divisie zou gewerkt hebben. U verklaarde daar dat u bij het leger uw gewone legerdienst deed (verklaring DVZ, vraag 12). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier wordt met 'de gouden divisie' verwezen naar de Iraakse Speciale Operatie-eenheden. Het behoort tot het Anti-terrorisme agentschap en valt onder de bevoegdheid van de Eerste Minister (Algemene Bevelhebber van het leger). Uit verschillende artikels blijkt dat het om een elite-eenheid van militairen gaat die deelneemt aan gespecialiseerde operaties. Het is weinig aannemelijk dat een lid van een dergelijke eenheid zijn werk zou omschrijven als een gewone legerdienst. Ook de manier waarop u geselecteerd geweest zou zijn voor deze elite-eenheid komt amateuristisch en bijgevolg ongeloofwaardig over. U verklaarde dat de selectie enkel op uiterlijke kenmerken, namelijk lengte en gespierdheid, gebeurde (CGVS I, p. 10-11). Verder werden er ook mensen gekozen die contacten hadden die dan makkelijkere taken mochten uitvoeren. Toen u gevraagd werd wat de opleiding inhield, vermeldde u enkel fysieke proeven en uithoudingstesten. Het is

weinig aannemelijk dat zowel bij de selectie als bij de opleiding geen andere zaken aan bod kwamen zoals persoonlijkheid, kennis, medische toestand, etcetera. Daarnaast legde u incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af omtrent de taken die u uitgevoerd zou hebben binnen deze divisie. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat jullie terroristen arresteerden. U verklaarde: 'Wij kregen de informatie van de informanten (...) bv. 10 terroristen. We moesten dan ook juist 10 mensen arresteren.' (CGVS I, p. 12). Bij het tweede gehoor verklaarde u dat, hoewel het de taak van de divisie was om terroristen te arresteren, u zelf enkel logistieke taakjes opknapte zoals verven en renoveren, het halen van de lonen of het overbrengen van benzine (CGVS II, p. 4-6). U verklaarde dat u nooit aan operaties had deelgenomen omdat u nieuw was en er nog niet klaar voor was (CGVS II, p. 6). U kon ook niet zeggen wanneer en of u zou deelnemen aan dergelijke operaties (CGVS II, p. 8). Het is echter weinig aannemelijk dat u van eind 2012 tot juli 2015 in het leger gezeten zou hebben (CGVS I, p. 5, 12), van februari 2013 tot september 2013 een bijzondere opleiding voor de gouden divisie genoten zou hebben (CGVS I, p. 8) en toch nooit deelgenomen zou hebben aan een concrete operatie en dit zelfs niet eens op de planning stond voor u. Uw verklaring voor het feit dat u nooit aan operaties zou hebben deelgenomen is ook allesbehalve consistent of aannemelijk. U verklaarde hier eerst over dat u 'nieuw' was (CGVS II, p. 6). U heeft echter bijna twee jaar voor de gouden divisie gewerkt. Later verklaarde u dat u nog niet kon deelnemen omdat u zelf uw uitrusting moest aankopen en er nog niet genoeg geld voor had (CGVS II, p. 9). Het is echter absoluut niet aannemelijk dat de soldaten van dergelijke elite-eenheid jarenlang moeten wachten op een degelijke uitrusting.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de asielmotieven die u aanhaalde tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), niet overeenstemmen met de asielmotieven die u uiteenzette tijdens beide interviews op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Zo verklaarde u op de DVZ dat de Iraanse partijen in Irak, meer specifiek Liwa Abu Al Fadl, wilden dat u 'gewone mensen doodschoot'. U verklaart hier tot twee maal toe dat Liwa Abu Al Fadl aan mensen in het leger vraagt om mensen te doden. In beide interviews op het CGVS verklaart u echter niets over het feit dat deze specifieke militie u zou gevraagd hebben om iemand te doden. Verder vermeldde u op het interview op DVZ niets over het incident in het café, waarbij de militie u bedreigd en geslagen zou hebben. Dit is echter vreemd aangezien dit de enige concrete bedreiging is die u gehad zou hebben. Dit incident vormt, volgens uw verklaringen op het CGVS, de grond van uw vrees, en u haalt hierover niets aan in het eerste gesprek op DVZ. Ook vermeldt u niets over uw buurman, naar waar de milities op zoek waren. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden en merkwaardigheden ten opzichte van het interview op DVZ, geeft u enkel aan dat de tolk u niet goed begrepen zal hebben en dat u niet verklaard heeft dat Liwa Abu Al Fadl vroeg om op gewone mensen te schieten (CGVS II; p. 17). Dat dit allemaal een misverstand met de tolk is en dat u dit niet gezegd heeft, is echter absoluut niet geloofwaardig, aangezien het hier niet om details gaat die verschillen, maar om essentiële elementen. Zo staat er in het verslag van DVZ tot twee maal toe dat Liwa Abu Al Fadl u vroeg om op gewone mensen te schieten. Ook wordt de schriftelijke verklaring op DVZ na het gesprek aan u voorgelezen, en ter ondertekening voorgelegd. Geconfronteerd met het feit dat u in het interview op DVZ niets vermeld had over het incident op café of over uw buurman, bevestigde u dit, maar vertelde u dat u alles snel en kort moest houden (CGVS II p. 17-18). Ook deze verklaring kan echter niet overtuigen, aangezien dit incident de grond van uw vlucht uit Irak betreft.

Voorts vallen er ook tussen beide interviews op het CGVS enkele tegenstrijdigheden op te merken. Zo zegt u in het eerste interview, gevraagd of er na het incident in het café nog iemand van uw familie of van de familie van uw buurman bedreigd is geweest, het volgende: "Zij patrouilleren met hun auto's in hun wijk voor mijn huis. Soms met 2 of soms met 3 maar niet dezelfde personen die mij benaderden in het café." (CGVS I; p. 14). In het tweede interview geeft u aan dat er geen milities voorbij het checkpoint durven komen, en ze zich dus nooit met auto's in uw wijk begeven. Hiermee geconfronteerd zegt u dat het misschien een misverstand zou zijn (CGVS II; p. 16). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Daarnaast verklaart u in het eerste interview dat u na het incident uw broer naar het bewuste café stuurt om zich te informeren over uw aanvallers (CGVS I; p. 14). In het tweede interview beweert u dat u na het incident een vriend belde, genaamd A(...). Die vriend zou zich de volgende dag in het café zijn gaan informeren (CGVS II; p. 15). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u in het eerste interview vertelde dat uw broer terug naar het café ging, ontkent u dit gezegd te hebben. U verklaart dat het toch heel gek zou zijn uw eigen broer terug te sturen naar het café waar u een probleem had (CGVS II; p. 16). Ook hier kan uw verklaring omtrent deze duidelijke tegenstrijdigheid niet overtuigen.

De som van deze elementen nopen het CGVS ertoe te concluderen dat u niet afdoende kan aantonen nood aan bescherming te hebben.

Betreffende de documenten die u neerlegde om uw werk bij het leger en bij de gouden divisie te staven, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is. Verder dient gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt waaruit blijkt dat volgens objectieve bronnen er in Irak gemakkelijk aan valse documenten te geraken valt. De andere documenten die u neerlegt kunnen enkel uw identiteit en afkomst aantonen. Aan uw identiteit en afkomst wordt door het CGVS dan ook niet getwijfeld.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een

groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van redelijkheid en zorgvuldigheid, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit en dat hij ter staving van zijn asielrelaas documenten voorlegt. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik de bewijswaarde van deze documenten onderzocht. Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven

en voert aan dat het Commissariaat-generaal bij zijn beoordeling geenszins rekening heeft gehouden met zijn bijzonder profiel als militair, noch het gegeven dat hij tot een familie van militairen behoort. Verzoeker meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal zich baseert op de COI Focus van 6 oktober 2015 en “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014 die aldus dateren van respectievelijk meer dan één en meer dan twee jaar geleden, zodat bezwaarlijk gesteld kan worden dat de evaluatie van de veiligheidssituatie in Irak gebeurde aan de hand van actuele informatie. Voorts wijst verzoeker erop dat er verschillende objectieve bronnen voorhanden zijn die de cijfers en argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, die te dezen citeert uit een aantal recente rapporten en persartikels. Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevalen, werpt verzoeker op dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker oppert bovendien dat het Commissariaat-generaal zich geen vragen stelt bij de vraag of de regering de wil en de mogelijkheid heeft om de sjitische milities te controleren. Hij besluit dan ook dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak.

2.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.2. Op 6 maart 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5, § 2 en § 3 geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook de aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking genomen.

Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, waarbij bovendien aanduiding ontbreekt op welk beginsel – naast het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – hij doelt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen bedreigd te zijn geweest door milities van Liwa Abu Al Fadl, omdat hij er niet in slaagt om zijn werk bij de Iraakse Speciale Operatie-eenheden (‘gouden divisie’) aannemelijk te maken, (ii) de asielmotieven die verzoeker aanhaalde tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met de asielmotieven die hij uiteenzette tijdens beide interviews op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, (iii) ook tussen beide interviews op het Commissariaat-generaal enkele tegenstrijdigheden op te merken zijn, die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling zetten; (iv) de documenten die verzoeker neerlegde om zijn werk bij het leger en bij de Iraakse Speciale Operatie-eenheid te staven, de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (v) de overige door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, gegevens welke

op zich niet worden betwist en (vi) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 oktober 2016 (CG nr. 1522737), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de bedreigingen door milities van Liwa Abu Al Fadl, noch aan zijn werk bij het leger en bij de gouden divisie en evenmin aan de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn weigering om zijn buurman uit hun beveiligde wijk te lokken, *in casu* doodsb bedreigingen aan zijn adres.

2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn opleiding bij de divisie goed omschreven heeft en aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn profiel als militair, merkt de Raad het volgende op. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift weliswaar naar arrest nr. 115 692 van de Raad van 13 december 2013, waarin de vluchtelingenstatus werd erkend van een Iraaks asielzoeker die lid was van de Federale politie en van de inlichtingendienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, doch *in casu* stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in

voorliggende zaak op goede gronden oordeelt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers profiel als militair, zoals omstandig wordt toegelicht. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een risicoprofiel bezit, kan geen dienstig beroep gedaan worden op voormeld arrest en is de verwijzing naar UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq* van 31 mei 2012 evenmin dienstig. De loutere bewering dat verzoeker tot een familie van militairen behoort, kan evenmin overtuigen om *in casu* te besluiten tot een risicoprofiel in hoofde van verzoeker.

2.7.3. In de mate verzoeker voorhoudt dat geen onderzoek is gepleegd naar de bewijswaarde van de documenten kan hij niet worden gevolgd. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de neergelegde documenten teneinde het werk bij het leger en bij de Iraakse Speciale Operatie-eenheden ('gouden divisie') te staven (badge defensie, badge Gouden Divisie, opleidingsbrevet leger, bevestiging opleiding soldaat, papierstrookje leger, loonstrookje leger), niet kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. Verzoeker blijkt er ook ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

2.8. De Raad besluit dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielsrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielsrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een

toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie' en de update over de veiligheidssituatie van 6 maart 2017) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit recente persartikels en rapporten – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund – en de argumentatie dat er veel objectieve bronnen zijn die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, dat hij aldus verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal zich voor de inschatting van de actuele veiligheidssituatie in Irak baseert op niet-actuele en achterhaalde informatie van 2014 en 2015, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd, aangezien de Commissaris-generaal zich voor zijn analyse mede baseert op COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, die door verweerster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenrecht als aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt. Daaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal de situatie op de voet volgt.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

2.9.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS